

esserer sig som bekendt overordentlig stærkt for Ordensvæsenet. Det er sagt mig, at det høje Ministerium har nedsat en lille gehejm Kommission til Reorganisation af hele vort Ordens- og Titelvæsen. Der er i de senere Aar blevet nedsat en ret betydelig Mængde Kommissioner, saa mange, at ethvert nogenlunde hæderligt Menneske for sin egen Skyld maa være Medlem af mindst 3—4 Stykker. Jeg har dog haft paa Følelsen, at der manglede een endnu, men nu har Ministeriet med Nedsættelsen af denne Kommission til Reorganisation af vort Ordens- og Titelvæsen afhjulpet et længe følt Savn, og jeg glæder mig meget til eventuelt at stifte Bekendtskab med Resultaterne af denne lille gehejme, men sikkert eksklusive Kommissions Arbejde. Jeg vil haabe, at Kommissionens Betænkning snart maa blive tilstillet det høje Tings Medlemmer, jeg tror, den vil blive modtaget med Paaskønnelse; et for hele vort Samfunds Trivsel saa vigtigt Spørgsmaal vil sikkert blive omfattet af dette høje Ting med den Forstaaelse, jeg havde nær sagt: den Kærlighed, som det kræver.

Den nuværende Regering hæger og plejer dette Ordensvæsen, men hvorledes har Demokratiet i Fortiden set paa det? Jeg skal ikke gaa saa langt tilbage som til den gamle Digter, som mente, at man fortrinsvis hænger Ordener paa Idioter. Jeg ved ikke, om han har Ret, men har han det, staar det ret daarligt til med den mentale Tilstand her i Landet for nærværende Tid. Jeg kan henvise ærede Medlemmer navnlig af Partiet Venstre til at slaa op i Rigsdagstidende for 1870—71 og læse Sp. 6571 ff. Dér vil de se, hvad gamle Venstremænd mente om dette Væsen. Naar de er færdige, kan de gaa videre, hvis det interesserer dem, og se, hvad man siger i Samlingen 1874—75, hvad bl. a. et Medlem af Tinget den Gang, Bajer, udtalte — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere det: „Jeg tror, det er godt, at vi af og til tage en Sag som denne frem og holde os den for Øje; thi det kan ikke nægtes, at den Daarskab, som klæber ved det Væsen, hvorom der her er Tale, er Noget, vi alle have godt af at holde os for Øje“. Det synes, som om den nuværende Regering ikke i særlig Grad har ladet disse Ord være afgørende for sig. I det hele taget synes det, som om Venstre, der jo meget ofte ynder at kalde sig det historiske Venstre og har sine historiske Linier med Rod langt tilbage i Tiden, paa dette Omraade maa kaldes det degenererede Venstre. Jeg skal ikke her opregne alle de mindre heldige

Sider ved Ordens- og Titelvæsenet, det kan man, som sagt, læse i Rigsdagstidende for 1871—72 og 1874—75. Det er meget interessant at lægge Mærke til, at det, der den Gang var fremtrædende, og som man den Gang særlig hæftede sig ved, gælder til Punkt og Prikke den Dag i Dag, 50 Aar efter.

Der er dog et bestemt Forhold, jeg ikke kan undlade at nævne. Jeg har de tre sidste Aar ved Rigsdagssamlingens Begyndelse deltaget i den Gudstjeneste, som gaar forud for Rigsdagens Aabning. Hvert af disse tre Aar har der paa Prædikestolen staaet en Mand med et Ridderkors paa Brystet. Jeg kan til Nød forstaa, eller rettere jeg kan ikke forstaa, at voksne Mennesker vil pynte sig med den Slags Ting, men at de vil slæbe dem med ind i Kirken, forstaaer jeg ikke, at slæbe Verdsligheden i den Grad med ind i Kirken, anser jeg for meget uheldigt. Præsterne klager i vor Tid ofte over, at der er for lille Tilslutning til Kirkelivet, at der er for lidt Interesse derfor, og at navnlig Arbejderne og de fattige ingen Interesse har derfor. Det skulde vel ikke, i hvert Fald i nogen Grad, have sin Grund deri, at de Herrer dekorerede Præster i deres Iver for at holde Forbindelseslinien i Orden opad har glemt at tænke paa, at de ogsaa skulde holde den i Orden nedad. Da den Herre og Mester, hvis Lære de Herrer nu skal forkynde, levede paa Jorden, holdt han Forbindelseslinierne i Orden nedad. Det var ham, der bl. a. sagde: „Kom til mig, alle I, som er besværede og lider ilde“. Derimod var hans Forbindelse til den anden Side ikke saa god. Den daværende Hersker gav ham ogsaa et Kors. Han maatte bære det paa Ryggen. De Herrer dekorerede Præster bærer deres paa Brystet. Se, det er Forskellen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt har Ordet for en kort Bemærkning.

Carlsen-Skiødt: Naar det ærede Medlem Hr. Valdemar Nielsen opfattede de Oplysninger, jeg har givet om Skaarup Seminarium, som personlige Angreb paa den nuværende Forstander, vil jeg meget bestemt fralægge mig den Beskyldning og ogsaa protestere imod, at det ærede Medlem her paa Talerstolen titulerede mig som den ærede Angriber. Det har ligget langt udenfor min Hensigt. Naar jeg har fremdraget Forholdene paa Skaarup Seminarium, er det for at støtte de unge Mennesker, som skal have deres Uddannelse dér. Efter min Mening vil man ikke med Rette kunne sige,